

PLASAMENTE ALTERNATIVE

Emil Ciocoiu, de la Bruxelles la Sinaia, via Sinai

În urmă cu câteva zile ne întrebam cum va arăta sezonul de cumpărături de artă la sfârșitul anului, în „jurmătatea” sa scurtă, dar intensă. Adică deși ține doar patru luni incom-

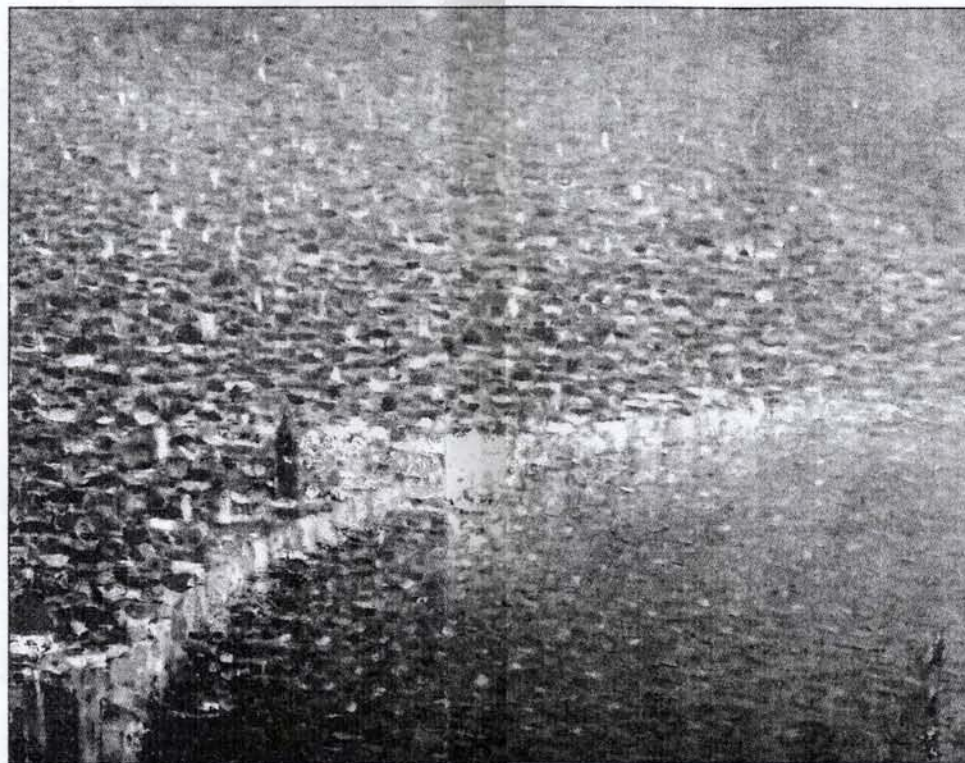
MARIUS
TIȚA

plete, conține „luna cadourilor”, practică intens secătuitoare de buzunare și conturi. Prima parte a anului a fost tare, pe plan mondial, și promițătoare la noi, mai ales

la Artmark, susțineam noi cu datele lor. De asemenea, reamintesc sugestia de a sta cu ochii pe cursul treburilor din acest plan, mai ales la noi, să vedem dacă depășim sau măcar egalăm cum a mers anul trecut.

De pe linia de mijloc a cronicarului, mi-am exprimat scepticismul că vom aduna suficient în aceste luni caracterizate de fluturași, de salariu sau pensie, desigur, din ce în ce mai anemici, cu aripi translucide, gata să înghețe la prima suflare a prețurilor și a cheltuielilor de iarnă. Demarajul licitațiilor nu a fost de natură să mă arunce în tabăra entuziasmului, deși este doar un început, merită să sperăm și în viitor, chiar până la 31 decembrie fix. Pe de altă parte, un lucru început este pe jumătate terminat și dacă așa arată prima jumătate, mi-e frică de a doua.

În linii mari, primele vânzări ale sezonului nu au fost nici bogate și nici înghesuite, dar s-au obținut niște prețuri. Dacă am apucat să vorbim de Goldart, să vedem și rezultatele de la Alis, de marțea asta. Nu, nu este o greșală, din acest sezon Alis s-a mutat marțea și, deși nu este demonstrație sindicală, se desfășoară în Piața Victoriei. Nu la „șepe”, ci la Uzinexportimport, la înălțime, unde se țineau niște expoziții și vernisaje rotunde.

Emil Ciocoiu. "Veneția" (stânga) și "Balcic" (dreapta).

Tare de tot a fost un Pallady portocaliu, mai exact, ca să nu se interpreteze, "Natură statică cu portocală" și scriitură pe spate. A fost vândut cu 80 de mii de lei ronificați, adică vreo 20 de mii de euro meritați. Vine la rînd un Mutzner, în tonurile lui de maestru, o domnișoară în șezlong îndeletnicindu-se cu cusutul, pictură adjudecată la 31 de mii de lei. O femeie mai sumbră, nu pentru că este de Baba, ci pentru că este în negru, a fost vîndută cu 17 mii de lei, cu care mai venim de acasă, chit că nu e ulei, ci tehnică mixtă. Cu o denumire mult prea tehnică, "Seminud", dar la același preț, 17 mii, s-a vîndut o pictură de Schweitzer-Cumpăna. Cu 11 mii de lei, marți, la Alis, s-a dat un Vânătoru, o tînără cu pălărie și lumină de vară.

Cum sugeram, multe piese bune au rămas nevîndute, practică tot mai des întîlnită în ultimul timp. Rămîne

să ne întrebăm asupra puterii subiectului în comerțul de artă, dacă pictura „Peisaj cu biserică” de Partog Vartanian ar fi intrat în licitație cu o denumire care să arate că organizatorii știu că e vorba de bisericuța Stella Maris de la Balcicul reginei Maria, văzută foarte romantic de sub arcadele Nymphaeum-ului, ar fi fost ea adjudecată măcar cu cele 2,6 mii cerute? Ori faptul că „Balcicul noaptea” de Dan Constantinescu (n.1950) nu s-a vîndut este cauzat de dubiul gros asupra localizării, localitatea menționată neavînd nici în cea mai groasă noapte polară castele pe culmi înalte bătute de valuri albe? Că dacă nici Balcicul nu mai vinde, atunci nu ne mai scapă nici FMI, nici BEI, nici BIRD, nici BERD, nici Comisia Europeană și nici măcar BNR-ul.

Balcicuri de excepție flanchează două mari „Impresii” marine din expoziția lui Emil Ciocoiu, deschi-

să la București, dar închisă deja la ora aceasta, lăsînd loc licitației Goldart de duminică. Mîine, însă, expoziția „De la Sinai la Sinaia” a pictorului aachenez se deschide la Casinoul Regal nu din Sinai, ci, ați ghicit, din Sinaia. Este o compunere de mari și puternice dimensiuni, singurele care merg în acest prestigios spațiu, mai ales că vorbim de Sinaia for Ever, zilele și chiar nopțile orașului ce se sărbătoresc în acest timp al anului.

Student important al lui Șaru, căruia i se făcea deja loc în simeze și în locurile care contează pentru arta românească, Emil Ciocoiu avea nevoie de liniștea căutării pe linia unei viziuni ample, astfel că, în 1980, alege să se stabilească în Germania. A lucrat asiduu și pentru spații străine, cel puțin de cunoașterea noastră de după Zid, astfel că, în 1996, prima dată cînd revine în România, după toate cele întîmplate, direct la

Palat, apare de nerecunoscut. Este o pictură de mare compoziție, cu propuneri programatice profunde. Vor mai trece alți 11 ani pînă vine iar cu o expoziție, la Galateca BCU-ului, în timp ce italienii îl expuneau pe vreo câteva etaje ale unui palat, câteva luni bune, toate de vară. Acum, Emil Ciocoiu vine de la Vaals, un orașel din Olanda, lîngă punctul de triplă întîlnire a acestei țări cu Belgia și Germania, în același timp, unde a participat la ZARVA, adică Zilele Artei Românești la Vaals, alături de alți pictori, mulți muzicieni de clasă, un păpușar și vin bun, nu spun care, că imediat dispăre, iertată-mi fie rima, inspirată, oricum. Și merge, așa cum spuneam, câteva săptămîni, pe pămîntul din Sinaia. De altfel, aceasta este semnificația expunerilor Emil Ciocoiu din acest septembrie care îi este natal.

Numit și pictor al stelelor, pentru compozițiile sale de început de lume

și jocul cu energii pline de culoare, Emil Ciocoiu ni se arată un atent și sensibil observator al frumuseților cu picioarele pe pămînt, care îți umplu sufletul. Nu este o schimbare, nu este un șoc, nu este o revelație, trebuie doar să știm să ne amintim sugestiile timide sau doar discrete din expunerile sale anterioare, unde pictorul Cosmosului ne trimitea și la reflexia interioară. În acest timp, la impunătorul sediu al Ambasadei României din Berlin, picturile de mari dimensiuni ale lui Emil Ciocoiu adună, de la vernisajul din martie, succes și caldă atenție pentru arta românească. Așa făcea, la momentul potrivit, și în marile saloane de la Bruxelles, în luptele noastre pentru NATO și UE, ca unul dintre pictorii români respectați, apreciați și excepțional cotați în Occident. Acum, Emil Ciocoiu a ajuns, de la Bruxelles la București și de la Sinai, la Sinaia. ■